

B2-páholy

Visszavonhatatlanul tavasz van. Ezt a következtetést nemcsak abból vonom le, hogy virágba borultak az almafák (persze lehet, hogy meggy- vagy cseresznyefákról van szó, de ebbe most ne menjünk bele), túlestünk a húsvéti locsolkodáson, bekerültek a szekrénybe a télikabátok és a pulóverek, így aztán alkalmanként boldogan fagyoskodunk egy szál semmiben a hars levegőn, félreértvén, némileg összekeverve, a tavaszt és a nyarat. Fesztiválok lombosodnak terebélyessé s bontogatják szirmaikat, legelőbb talán Debrecenben a Deszka Fesztivál, majd őket követik sorra a mindenféle találkozók, a Határon Túli Magyar Színházak Fesztiválja fut éppen a Tháliában, ezzel párhuzamosan a MITEM nemzetközi színházi találkozó a Nemzetiben, jön Pécssett a Poszt, közel a Kisvárdai Határon Túli Színházak Fesztiválja (ismétlés a tudás anyja...), no meg a Tavasz Fesztivál, aztán a nyári fesztiválok Szarvason a Vízi Színházban, Szegeden a Dóm téren, Gyulán a várban, Nyíregyházán, Kapolcson, Kőszegen, Zsámbékon – össze sem lehet számolni, hány és hányféle rendezvény köszönti a tavaszt, majd az azt követő nyarat, akkor is, ha tavasszal fogjuk megélni a nyári időjárást, és nyáron a tavaszt – egy fesztivál szempontjából ez mindegy is már.

De én nem erről akarok beszélni. A tavasz másfajta meglepetéssel köszöntött rám. Albérleti kis garzonomba ugyanis, kéthetes „deszkás” távollétem után albérlők költöztek be – az erkélyemre, tudtom és hívásom, fel nem adott hirdetésem és el nem határozott lakásmegosztási szándékom ellenére.

Történt, hogy megérkeztem Békéscsabára, egyenesen a színházba tartottam, ahol lepakolván izzadó hátamról a nagy hátizsákot, kitántorogtam (józan fáradsággal) az erkélyre, hogy hűljek és friss levegőt szívjak. Mozgást észelve az apró erkély egyik apró szegletében, odafordulok, s egy elsuhanó madárarnyat látok, és a földön, hevenyészett fészekben, csak úgy a betonpadlatra lerakva két formás kis tojást. És feltolultak emlékeim.

Emlékeim arról, hogy pár évvel ezelőtt ugyancsak megtörtént velem, hogy két hét távollét után hívatlan vendégeim érkeztek a teraszra átmeneti szállásként igénybe véve ugyanazt a sarkot, amikor is végigvártam a fiókák kikelését, szárnyra kapását, és csak azután takarítottam egy álló napig a kövezetet vastagon borító guánót, vagyis leginkább galambszart. (Nem lehet ezt másképp nevezni, az ürülék szó nem fejez ki emocionálisan semmit, a semmit pedig semmi értelme ragozni.) Magyarán, feldúltság vett rajtam erőt, és egy hirtelen döntés, úgy vágom ki az utcára a fészket tojásostul, hogy hírmondója sem marad az erkélyemen. Léptem is kettőt, amikor a pillantásom a tojásokra esett. Két tojás, ki tudja, mióta vannak már ott, minden bizonnyal kis életek fejlődnek a hófehér héjak alatt/mögött, dobogó szívecskék, formálódó testecskék, majdani repülésre alkalmas szárnyacsókák, kapaszkodó lábacsókák. Ha ezek után kidobom a tojásokkal együtt a fészket a hetedik emeletről az utcára, nem vagyok egyéb, mint egy kétszeres gyilkos, fészek-, azaz lakásromboló. És nincs ebben egy csöppnyi túlzás sem!

A másik emlék, hogy Pali bátyámmal vadgalambokra vadászunk csúzlival az abonyi kihalt kis utcákon. Mindketten jól céloztunk, nem kellett sokat barangolnunk, hogy két-három véres fejű vadgalamb-zsákmánnyal visszatérjünk nagyanyánkhoz, aki a vadgalambokból máig sem érzett ízű húslevest főzött. A fejbe lőtt madarakkal szemben nem volt lelki furdalásunk, olyan tárgyakként kezeltük őket, mint a céllövöldében a művirágokat, plüssmacikat, műanyag babákat – lelövendőkként. Hogy éltek, nos, hát

az életük arról szólt, hogy felkeltsék életükkel, és kielégítsék halálukkal vadászösztöneinket. Ha a gyermekkor ezekre az ösztönös kegyetlenkedéseire gondolok, felnőttként elfog a szégyen és a lelkifurdalás...

Na mármost, álltam meg a harmadik lépés előtt, ha én első indulatból – és második számításból – kidobom ezt a fészket, a teraszom rommá szarását megelőzendő, merő kényelemből és higiénikus szempontokat figyelembe véve, nem vagyok egyéb szadista gyilkosnál (ez persze tautológia, melyik gyilkos nem szadista, talán még az öngyilkos is az...), nem vagyok jobb vagy különb a tudata és erkölcsi grádicsainak az alsó fokaira még csak kapaszkodó kis utcagyereknél. Arról már nem is beszélve, hogy visszamenőleges tartozásom van a vadgalambok felé – már ha ilyen tartozás-kiegyenlítődéss létezhet a világban.

Döntöttem, a vadgalambok fészkestül maradhatnak. Ettől fogva ki-kinéztem az ablakon, hogy a megjelenésemmel elriasztott tojó visszatért-e már a tojásokra, hogy ki ne hűljenek. De a vadgalamb vagy túlságosan megjgedt, vagy túlontúl megsértődött, annyi bizonyos, éjfél tájban, amikor már lefekvéshez készülődtem, még mindig nem volt rajta a tojásokon.

Be kell valljam, mérhetetlen lelkiismeret-furdalás gyötört, csak nehezen jött a néhez álom a szememre, és reggel... és reggel... vadgalamb-burukkolásra ébredtem. A lehető legóvatosabban kikandikáltam az ablakon, és azt láttam, hogy a fészken ott ül az anyamadár, és körülötte, bős burukkolással udvarolva, táncikál az apamadár. Béke költözött a szívembe. Madárszar ide, madárszar oda, teljes jogú albérlőként fogadtam be őket kicsiny hajlékom kicsiny teraszára. Innentől kezdve igyekszem ritkán igénybe venni a bérletüket. Csak ha nagyon muszáj. Csak ha tavaszi levegőt akarok magamba szívni, vagy a virágba borult almafákban (melyek lehetnek meggy- vagy cseresznyefák is) akarok gyönyörködni.

Zalán Tibor

Szövetségársaság

„Az lett az én óvodám. Oda vittek, ott hagytak el naponta engem valakik. Talán megbízott piaci trógerok lehettek, mert csak borostás, reszelős hangú kísérőkre emlékszem. Továbbá apácákra emlékszem. Fekete fityulás nőkre.” *(Bereményi Géza)*

„Majd úgy vágják össze a jelenetet, magyarázta, hogy szemtelen seregélycsapat is gomolyogjon a Badacsony fölött. (...) A seregélyek megszokták a madárijesztőt is, sőt úgy látom, hogy a kalapjára szállnak pihenni. A szomszéd hegy valóban füstöl.” *(Térey János)*

„Szembesültem a ténnyel, hogy fogyóeszköz vagyok csupán, / de három évig eltűrtem, vesztés magyar poétaként, / segített a humor, s még a lelkielő, mi Istené, / s nem számított a rosszarú népség mellett, árulók, / besúgók, gyáva kis senkik; lefoglalta agyuk lopás, / macskakínzás, egyéb hőstett, ép fog nélküli férfúik.” *(Babics Imre)*

„Síri csend van a vihar közepében. / Senkivé válsz majd éppen a magasban. / Ne imádd, aki megszólíthatatlan. / Hazug igazság, szabados szemérem. // Imában gubbaszt, elrejlík az átok. / Ne is sajnálkozz, – fogadd el a szégyent. / Nem csak a hős teremthet más világot.” *(Báthori Csaba)*

„Jézus is tette szent dolgát és feltámadott, / de a nélküle-világ, sebei karmazsin / udvarán, új kivégzésre készülődik már: / a Trianon-trancsírta túrt hon a szörnyű birok / végóráiban a barbár győztesekre vár, / egylénygűvé lesz a gyilkos és a gyilok.” *(Döbrentei Kornél)*

„pöfékelésemre / és zsibbadt karomra ébredék / szerelmi álmaimat elutasítják / nem kell senkinek / anyám se kerestet / velem már kottát / liszt volt a kedvence” *(Györe Balázs)*

Ára: 1200 Ft. Előfizetés: 6000 Ft.

Előfizethető személyesen valamennyi postán és a kézbesítőknél, a Magyar Posta Zrt.

(1) 303-3440-es faxszámán, a hirlapelofizetes@posta.hu e-mail-címen, valamint a szerkesztőségben.

A Napút elérhető az interneten: <http://www.naputonline.hu>

Számlaszám: OTP 11713005-20381185

A folyóirat támogatói:

